

תשב כפתור פרק אחד וחמשים ופרה

שנה אחר החרבן היה יובל. נגרע כ"ד מקעיב וישאר קמ"ח. ואם כן תחלת מנין ליובלות הוא מן קמ"ח אל החרבן, דמיון: לתאריכנו הנזכר, חבר קמ"ח ואלף החמישי שלם ופ"ב ויהיו אלף ור"ל, אלף ור' הם כ"ד יובלות. ואנו בשנת השלשים מיובל כ"ה, וכן על זה הדרך. וכבר אמרו חכמים ז"ל: כשם שהשמטה משמטת שנה אחת לשבע שנים כך העולם משמט אלף שנה לשבעת אלפים וכדאיתא פרק חלק (סנהדרין צ"ז א').

הפרק השנים וחמשים.

בבאור מתנות עניים שהם פאה לקט שכחה פרט ועוללות.

ונאמר הפאה היא לעניים כלכד כלומר כשקוצר או תולש שדהו יניח דבר מועט לעניים, וזהו שכתוב (ויקרא י"ט ט') לא תכלה פאת שדך, וחייב זה באילנות כמו בשדות, עבר וקצר הכל או אסף כל הפירות שבאילנות לוקח מזה מעט ונותנו לעניים שנת'נתו מצית עשה שנאמר (שם י"ט י') לעני ולגר תעזב אותם ואסילו מחנו קמח ולשו ואפהו סת הרי זה נותן פאה מן הפת לעניים, וכן צונו יתע' כלקט כשהוא קוצר ומאלם אלומיו שלא ילקוט השבלים הנוסלות בשעת הקציר אלא שיונחו לעניים שנאמר (שם י"ט ט') ולקט קצירך לא תלקט, עבר ולקטן אפילו מחנן ואפה נותן לעניים שנאמר לעני ולגר תעזב אותם, וכן צונו יתברך בשכחה שהמעמר ושכח אלומה אחת בשדה הרי זה לא יקחנו שנאמר (דברים כ"ד י"ט) ושכחת עומר בשדה לא תשוב לקחתו, עבר (ולקטו) ולקחו אפילו מחנן ואפה נותנו לעניים שנאמר (שם שם) לגר ליתום ולאמנה יהיה, וכן בפרט שנפרט מן הענבים בשעת בצירה, וכן בעוללות שנאמר (ויקרא י"ט י') וכרמך לא תעולל ופרט כרמך לא תלקט, וכל אלו מצות לא תעשה הניתק לעשה ואם לא קיים עשה שבהם לורה, וכבר